

InfoSud

Anul I. Nr. 3 – 4. August 2022

Se distribuie gratuit membrilor comunității locale

Publicație destinată zonelor urbane marginalizate din Municipiul Turnu Măgurele, județ Teleorman

Societatea comercială „Atelierul arhivistic” este o structură de economie socială și a fost înființată în cadrul unui proiect finanțat de către Fondul Social European, Programul Operațional Capital Uman 2014-2020, Axa prioritară 4: Incluziunea socială și combaterea sărăciei, Obiectivul Specific (O.S.) 4.16: Consolidarea capacității întreprinderilor de economie socială de a funcționa într-o manieră auto-sustenabilă, Contract POCU/449/4/16/128024 nr. 12888/30.08.2019.

Principalele obiectivele asumate de către entitate sunt:

- a) consolidarea coeziunii economice și sociale prin campanii de informare și conștientizare a beneficiilor aduse de cultură și promovarea valorilor culturale locale prin editarea și punerea la dispoziția membrilor comunității, în mod gratuit, a unei publicații care să promoveze valorile, personalitățile și talentelor locale;
- b) dezvoltarea serviciilor sociale prin punerea la dispoziția clienților a unui serviciu de legătorie, copiere și multiplicare documente în tiraj redus;
- c) prestarea serviciilor de prelucrare arhivistică și legătorie;
- e) proiectarea și punerea la dispoziția clienților o aplicație care să asigure evidența și managementul nomenclatorului și inventarului arhivistic;

Serviciile oferite de către societate sunt cele de prelucrare arhivistică și de legătorie, acestea putându-se desfășura atât la sediul creatorilor cât și la sediul deținut în cadrul Centrului Regional de Formare Profesională a Adulților Teleorman, cu respectarea tuturor condițiilor privind climatul și particularitățile impuse de legislația națională în vigoare.

Societatea oferă și serviciul de digitalizare a documentelor. Scanarea, digitalizarea sau conversia digitală a documentelor reprezintă transformarea lor din format fizic (hârtie) în format electronic. Formatul electronic vă dă posibilitatea de a accesa documentele într-un timp foarte scurt, asigură indexarea, securizarea precum și extragerea automată a datelor de care aveți nevoie prin tehnologia OCR (optical character recognition) ce permite recunoașterea caracterelor scrise la mașină, tipărite și chiar a celor scrise de mână.

Suntem alături de dumneavoastră punându-vă la dispoziție nu doar servicii de arhivare a documentelor ci și servicii conexe cum ar fi servicii de print digital, consultanță și management în domeniul proiectelor, consultanță și servicii legate de siguranța și securitatea în domeniul informational.

Aproape de România!

Ca să treacă mai ușor cele 15 ore de călătorie cu trenul de la Sighetu-Marmației la București, stau de vorbă cu un polițist de frontieră de pământ, cum se zice la noi în Teleorman, din Maramureșul Istoric și Voievodal, care lucrează la frontiera de Vest a României și care a lucrat o vreme în Bosnia în cadrul unei misiuni internaționale Frontex. Ascult o expunere cu lux de amănunte a situației actuale privind fenomenul migraționist, fenomen lăsat pe un plan secund de această nebulă planetară a Covid-19 și de războiul din Ucraina.

De când cu pandemia de coronavirus și războiul din Ucraina, granițele Europei au început să se strângă un pic mai mult, inclusiv pe dinăuntru. Numai că cu fiecare bombardament din Siria, Libia, Yemen și Mali, cu fiecare atentat islamist în Afganistan și Irak tot mai mulți oameni bat la porțile Europei în speranța și dorința unei vieți mai bune. E matematic și, potrivit instinctului de conservare, logic: mai multe bombardamente și atentate înseamnă mai mulți refugiați.

A început cursa de-a cine se baricadează mai repede și mai ingenios. Prima țară a fost Ungaria premierului Orban Viktor cu ale sale garduri paralele înalte de trei metri din sârmă ghimpată și prevăzute între ele cu plasă și lanțuri antitrecere.

De când Frau Merkel în generozitate ei, zic unii sau în inconștiența ei, zic alții a dat semnalul că îi primește pe imigranții din Siria și Afganistan cu brațele deschise, aproape două milioane dintre ei au luat calea Occidentului cu precădere spre Germania.

La această oră, Grecia este sufocată de numărul extrem de mare al refugiaților încurajați de regimul Erdogan din Turcia să plece spre țările europene. Foarte mulți refugiați au străbătut Macedonia de Nord și au intrat prin forțarea graniței în Serbia. Astfel că la frontiera comună sârbo - croato - bosniacă din zona triunghiului format de orașele Novi Sad - Vukovar - Tuzla, sunt adunate pe teritoriul Serbiei mii de refugiați, în marea lor majoritate din oră, Grecia este sufocată de numărul extrem de mare al refugiaților încurajați de regimul Erdogan din Turcia să plece spre țările europene. Foarte mulți refugiați au străbătut Macedonia de Nord și au intrat prin forțarea graniței în Serbia. Astfel că la frontiera comună sârbo - croato - bosniacă din zona triunghiului format de orașele Novi Sad - Vukovar - Tuzla, sunt adunate pe teritoriul Serbiei mii de refugiați, în marea lor majoritate din Siria.

Povestea începe cam așa: O familie dintre acești refugiați din Siria compusă din soț, soție și trei copii se desprinde din grupul de imigranți și se îndreaptă spre frontiera cu Bosnia. Prima a trecut ea. Apoi i-a ajutat pe copii (două fete gemene de 5 ani și un băiat de 10 ani), care nici măcar nu au atins sârma ghimpată. La trecerea fetițelor, instinctual, tatăl a apăsă pe sârma ghimpată și mai zdravăn cu talpa piciorului. Mâinile-i zvâcniseră și ele în sus întru obținerea celor câțiva centimetri în plus, centimetri care au permis copiilor să treacă nezgâriați de ghimpii ascuțiți și ruginiți. Veni și rândul lui, să treacă. Din nefericire mama nu avea aceeași forță în picioare și brațe, iar gaura din gard s-a micșorat cu mult.

Nu mai conta însă cele câteva zgârieturi cu care s-a ales tatăl. Erau bucuroși că trecuseră și nu-i mai putea opri nimeni de-acum. În gândul lor, tatăl și mama se felicitau ca nu au mers împreună cu grupul la punctul de trecere al frontierei...

Probabil ar fi pierdut foarte mult timp cu formalitățile de înregistrare și, în afară de asta, cine știe unde i-ar fi dus. După cum le arăta mica hartă pe care o aveau cu ei încă de la plecare, orașul X și gara lui ar trebui să fie aproape. Poate două sau trei ore de mers pe jos. Mama căuta prin bagaje, scoase trei sandvișuri și le dădu copiilor. Trebuiau să le mance din mers. Era periculos să rămână prea mult acolo. Plecară, fiecare dintre cei doi părinți ținând pe umăr un bagaj și de mână o fetiță.

Grănicerul bosniac tocmai își terminase conserva primita de-acasă (la fel ca și la noi în România, numai că e rebotezat polițist de frontieră)... Își aprinse o țigară. Se uita la ceas. Mai avea 20 - 30 de minute și urma să fie schimbat. Se ridică de lângă trunchiul salciei bătrâne unde se așezase să mănânce, pentru a mai privi o dată în stânga și-n dreapta prin binoclul militar, la fâșia pe care o avea în consemn. Atunci îi văzu... Nici nu erau departe. La poalele dealului, la vreo 200 de metri. Mama, tata și trei copii. Reglă binoclul pentru a le vedea și mai bine chipurile. Privi câteva clipe la ele și își zise: „Pfiuuu...! Identic de... frumoase gemenele...! Nu cred că au mai mult de cinci ani...! Da' dacă tat-su mai trage așa tare de sârma din gard, s-ar putea s-o rupă și să-mi dea de treabă...” Se liniști însă văzând că sârma nu s-a rupt. Mai privi câteva secunde la ei și, văzându-i că se îndepărtează, lăsă binoclul din mâini. Plecă și el în direcția opusă. Era direcția din care trebuia să-i vină schimbul și voia să-i mai țină un pic de vorbă. Făcu însă doar câțiva metri și se opri... îngrozit...! Brusc, realizează că cei cinci se îndreptau către un sector care rămăsese minat de la ultimul război din fosta Iugoslavie. Își scoase arma de la piept și cu ea în mână, alergând cât putea el de repede în direcția celor cinci, începu să strige cât îl țineau plămânii: „Nuuu pe acolo...! Nuuu...! Opriți-vă...! ...Mine, mine...! Bum-Bum...!” Mama întoarse capul apoi îi strigă bărbatului, care era cu vreo câțiva metri înaintea ei: „Ne-au văzut...! Un soldat înarmat alergă către noi...!” Tatăl, privi și el în urmă. Lăsă jos bagajul de pe umăr, luă o fetiță în brațe și pe băiat de mână, spuse mamei să facă și ea același lucru cu cealaltă fetiță. Mai zise: „Să fugim și noi...! Poate se mulțumește cu ce găsește în bagaje și ne lasă în pace...” (N.B.: deh, și la ei corupția ucide!). Bărbatul în brațe cu o fată și cu băiețelul de mână și femeia cu o fată în brațe o luă la fugă. Grănicerul lăsă să-i cadă arma din mână, gândindu-se că acesta i-a speriat așa de tare...! Mai alergă câțiva pași apoi căzu și el în genunchi și se lăsă pe spate. Nu-i venea a crede... Deși trecuseră secunde bune, avea încă în ochi momentul exploziei și trupurile sfârtecate...! Își aprinse o țigară, își trecu degetele prin par și scoase din buzunar portofelul. Îl deschise și privi la o poza în care cele două gemene ale sale de cinci ani, suflau vesele în cinci lumânări înfipite într-un tort...!

Prozator Col. Norocel JERCA

Gânduri despre ape

Nu am intenția să mă lansez în dispute privind recunoașterea geopoliticii ca știință sau, pur și simplu, ca o realitate obiectivă, pornind de la influența de netăgăduit a mediului ambiant asupra ființei umane. Au făcut-o specialiștii competenți în domeniu și singurul lucru pe care doresc să-l reamintesc este faptul că în timpul perioadei mele de instruire școlară noțiunea era taxată drept o mostră de gândire reacționară burgheză ce avea drept scop doar să justifice expansiunea raselor superioare, desigur nordice, și dreptul acestora de a subordona ființele inferioare care avuseseră ghinionul să se nască cu ceva grade de latitudine mai spre ecuator.

Cum teoria, de care nu este străin nici Ihering, are o respectabilă vârstă, mai mult decât centenară, și cum și de la data de la care am luat o oarecare informație despre problematică a trecut, de asemeni, o jumătate de veac, nu-mi rămâne decât a specula anume considerații doar pentru a-mi satisface o simplă plăcere intelectuală, în condițiile în care am propria viziune consolidată de experiența de viață.

Desigur, omul poate viețui în condiții extreme de relief și climă cazul eschimoșilor sau al tuaregilor sau al aborigenilor sau a nepalezilor fiind doar o aleatorie înșiruire. De netăgăduit este, însă, faptul că Marile Civilizații au fost legate de mari cursuri de ape sau de ape deschise spre orizonturi noi. Astfel civilizația Nilului, a Indului și Gangelui, a Fluviului Galben, a Mării Mediterane, a Mării Nordului...

Pentru un om de cultură, chiar de medie cultură, neluarea în seamă a moștenirii lăsate de contemporanii lui Ramses, a lui Pericle, a lui Sofocle, a lui Seneca, Virgiliu, Ovidiu, a lui Sakya-Muni sau Confucius reprezintă dacă nu o vătămare atunci cel puțin o serioasă diminuare a potențialului intelectual.

Nu se poate emite o pertinentă judecată de valori a unei anume situații, particulare chiar, dacă nu se are în vedere ansamblul. Iar acesta este nu numai vast ci îndeobște structurat monolitic. Toate informațiile decurg unele din altele și toate se leagă între ele.

Diversitatea este, în fond, doar aparență omogenitatea fiind trăsătura ce caracterizează specia. Și aceasta pornind nu numai de la datele anatomice, pentru că, nu-i așa, toate exemplarele umane, indiferent de rasă, au inima în stânga și ficatul în dreapta!

Putem continua vorbind despre sentimente. Dragostea și ura, egoismul și altruismul, curajul și lașitatea se manifestă identic pe toate meridianele și paralelele acestui glob de tină ce se tot învârteste de când a fost aruncat în Spațiu. Chiar practica multitudinii de rituri de sorginte religioasă are în vedere invocarea milosteniei acordate de un unic Creator, indiferent cum este numit în respectivul cult monoteist.

În contextul în care ființele omenesti au mai multe lucruri prin care se aseamănă decât cele prin care se pot deosebi rămâne, totuși, de neexplicat negăsirea unei soluții de armonizare globală a diferendelor care au însângerat popoarele de-a lungul istoriei acestora. Ba mai mult, chiar pe cetățenii aceluiași stat între ei. Și aceasta la începutul celui de-al XXI-lea veac de istorie universală, când dezvoltarea mijloacelor tehnice de exterminare a depășit, de mult, posibilitatea de a se putea lichida, dintr-odată viața pe Pământ. Și atunci, îmi revine obsesiv întrebarea firească: mai este oare posibil în acest timp să se mai vorbească despre rase superioare?

Despre acele exemplare apărute la anume latitudini?! În condițiile în care reprezentanții rasei negre au probat în timp aptitudinile de integrare perfectă, cu reușite dintre cele mai spectaculoase și nu numai în sport?

În condițiile în care reprezentanții rasei galbene au demonstrat superioritate evidentă în cele mai pretențioase activități creative și au ridicat nivelul de trai comunitar la cote greu de atins, încă, de popoare europene? Răspunsul firesc ar fi că o asemenea susținere ar fi cel puțin desuetă dacă nu chiar de nesusținut, pur și simplu.

Și atunci, cum de se poate accepta ca sub paravanul luptei împotriva unui inamic invizibil să se practice o reală segregare pe criterii de rasă și religie. Pentru că în realitate, lupta împotriva TERORISMULUI este un război împotriva fundamentalismului islamic de sorginte arabă!

Mai are gigantica putere care coordonează o coaliție motive să se mire că războiul început în Irak pare a nu se mai termina deși „capul răutăților” este prins și curând va fi condamnat?

Ce este acțiunea acelor sinucigași care își iau viața împreună cu cea a atâtor și atâtor nevinovați decât manifestarea unui fanatism religios? Păi de fanatici au mai avut parte americanii și în timpul războiului din Pacific, de acum șase decenii. A fost nevoie de o Hiroșima, de un Nagasaki!

Să înțelegem că va urma un atac asemănător și în Irak? Să nu se uite că tot pe teritoriul acelei țări, între Tigru și Eufrat – pentru că nu vreau să se uite că vorbim despre ape și civilizațiile lor, s-a mai dărâmat un turn. Turnul Babel! Turnul din Babilon. Tot cam pe acolo, evident prin lumea arabă, s-au aflat și miticele localități Sodoma și Gomora. Cei ce nu se mulțumesc cu explicația distrugerii lor așa cum este făcută prin Biblie, afirmă că dezastrul a fost consecința unei explozii nucleare!

Dacă Biblioteca din Alexandria n-ar fi fost incendiată poate că am fi avut o explicație mai pertinentă. Am fi știut dacă pământul a mai fost vizitat de reprezentanții unei alte civilizații cosmice sau dacă, periodic, (iar timpul în fața istoriei se măsoară cu alte valori) este necesară o distrugere globală pentru ca totul să fie luat de la început. Din rămășițe! Pentru că nu se poate discuta despre victorie în fața terorismului. De fapt, nu se poate vorbi întotdeauna despre victorie chiar în condițiile unui conflict militar deschis. Nu s-a înregistrat victorie în Coreea anilor '50. Pace nu există încheiată nici acum. Doar un armistițiu de 53 de ani!

N-a fost victorie nici în Vietnamul anilor '65-70! Doar o abilită încetare a ostilităților, realizată de un evreu, dotat cu un eminent simț politic și care era, ce-i drept, secretar de stat! Și acolo, în Asia, inamicul era la vedere, cum s-ar spune, deși era perfect camuflat într-un teren pe care îl știa mai bine decât „aducătorul civilizației și principiilor democrației”! Dar acum, când nu se știe de unde vine MOARTEA?!

Când se încearcă să se importe civilizație nouă peste una deja existentă, de milenii, când se încearcă să se implanteze principii noi peste un mod de viață de asemeni multi-milenar, când se minimizează importanța, rostul și rolul unei anume credințe religioase și când toate acestea se fac cu o evidentă aroganță a unei „rase superioare”, așa cum rezultă din modul în care au fost tratați prizonierii de la baza din Guantanamo, rezultatul nu poate fi altul decât cel pe care îl exprimă un transplant neagreat de organismul primitor! Nu este uman modul în care fundamentalismul islamic a acționat de-a-lungul timpului pentru a se impune. De la 11 septembrie 2001 lumea nu mai este aceeași! Dar fapte odioase s-au petrecut și anterior, se petrec și în prezent.

Se pare că nu un conflict deschis, nu „plata polițelor” este modalitatea prin care se poate pune capăt acestei situații care a ajuns la un punct de la care „îngrijorarea” este doar un eufemism. În respectul însăși a ființei umane, cea care nu este deosebită structural una de alta, trebuie găsită calea prin care să se pună capăt carnagiului cotidian care oripilează. Nu mai există emisiune radio sau de televiziune fără amănunte care te fac să crezi că protagoniștii aceluia conflict ocult nu mai fac parte dintre ființele raționale.

În civilizația „pieilor roșii” când se ajungea la un anume număr de victime rezultate din luptele dintre triburi, se decidea îngroparea securii războiului și se trecea la fumatul pipei păcii. La luptătorii Africii negre, când rezultatul luptelor tribale era nedecis se mergea pe malul unei ape (plină de crocodili, ce-i drept) și se ducea o capră legată într-o barcă ce era ancorată la mijlocul apei. Doi luptători rivali porneau concomitent de pe maluri adverse și cel care aducea capra în spate, teafără, la malul său era declarat victorios! Lupta înceta. Nu se știe dacă capra era mâncată sau nu în comun. La brahmani se practica spălatul de păcate în apele râului sfânt, Gangele, ori de câte ori se termina câte un conflict, nu numai militar, și tot acolo te spălai preventiv la începutul de an nou religios!

Mesopotamia are, slavă Domnului, două fluvii celebre care prin confluență ar avea apă destulă să spele păcatele combatanților, ba chiar și să asigure o oarecare doză de prevenție, dacă s-ar dori să se facă acest lucru în mod amiabil.

Ape... civilizații... ape... civilizații...

Apropo de apă și de civilizație că uite-așa-i cu fuga asta de idei: oare când s-o putea realiza un ștrand adevărat și în orașul nostru? Că este mare păcat ca la confluența Oltului cu Dunărea să nu existe așa ceva! A fost de tot râsul să se construiască, în asemenea condiții naturale, un ștrand artificial în moțul dealului, la Banciu. Probabil că de-aia nici acela nu mai este funcțional. Sau s-a desfințat pentru că era o realizare a iepocii?!

Eseu publicat în romanul „Gânduri în derivă”
Turnu Măgurele, 2005
Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

Arhitectura de tip junk

Numerele 7.1 *“Moise a fost cel ce a așezat cortul; el i-a pus tălpicele, încheieturile de sus cu belciugele lor, a ridicat pilaștrii, a întins scoarțele cortului, i-a pus cortului acoperișurile de deasupra”*

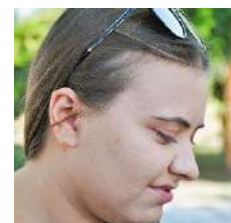
Este *junkspace* mâncarea care îngrașă arhitectura dar care-i distruge picioarele? Putem afirma cu tărie că izvoarele arhitecturii de tip *junkspace* au fost inițial de natură religioasă. În dorința de a controla masele, clericii au antrenat prostimea în edificarea unor monumente ce aveau să țină ocupat locul gol din rațiunea acesteia, în lipsa dovezilor idolilor sau în ciuda tăcerii desăvârșite a divinității.

În era dezvoltării industriale accelerate, resortul religios ce a stat la baza arhitecturii de tip „*junkspace*” a fost înlocuit treptat și în totalitate de către aroganța și infatuarea generată de controlul resurselor sau de cultul propriului ego.

Fie că vorbim de zgârie norii plantați în deșert, în care se oglindesc doar nemărginitele dune ce se tot mută cu fiecare furtună, fie că vorbim de o casă care s-a dorit a poporului, izvorâtă din paranoia unui lider intitulat de către poezii vremii „stăpânul stelelor”, sau mai recent, de o catedrală menită a mântui întregul neam românesc, aceste edificii menite a umple spațiul generos, inițial te emoționează pentru că în cele din urmă să te alunge. „*Junkspace*” este electrizant... te face să uiți aproape tot ceea ce ai simțit până în acel moment.

Prontr-o exarcerbare a simțurilor, hrana alunecoasă și grasă a arhitecturii te face să te simți mic, neînsemnat. Toate întrebările existențiale pe care ți le-ai pus dispar. Te pierzi în mase. Strălucirea fațadelor sau a turelor îți împăienjenesc privirea prin zgomotul visual excesiv. Aceste edificii sunt dovada vie a faptului că și arhitecții pot ceda sub presiunile globaliste sau se pot pierde megalomane în imensitatea spațiului ce se dovedește a fi prea generos.

Fațade exagerat de plane sau de curbe, o corporalitate ce stă să cadă, cu centrul de greutate undeva în afara gardurilor, turnuri ce inițial s-au dorit a fi de semnal radio sau TV și care au devenit atracții de Disney în care te poți da cu liftul complet transparent, sunt trăsături care prin infecție generalizată au devenit dominante, obișnuite.

Bîna Oana Paula, București, 2022

Schimbările climatice și consecințele acestora la nivel local

Pentru a evita consecințele devastatoare ale schimbărilor climatice, la summit-ul din Hokkaido Toyako, Japonia în 2008, liderii G8 și-au asumat o reducere cu 50% a emisiilor de gaze cu efect de seră până în anul 2050. Atingerea acestui obiectiv se poate realiza prin acțiuni de schimbare a tehnologiilor de producere a energiei, distribuție și consum în toate sectoarele economice.

În acest sens Comisia Europeană a subliniat necesitatea suplimentării finanțării proiectelor care au ca obiectiv accesul durabil la energie, diversificarea furnizării energiei, modernizarea infrastructurii și promovarea îmbunătățirii eficienței energetice. Eficiența energetică este un element fundamental pentru un viitor energetic durabil.

În acest sens, România și-a asumat următoarele măsuri în domeniul eficienței energetice:

- a) utilizarea instrumentelor financiare pentru economii de energie, inclusive contractele de performanță energetică care prevăd furnizarea de economii de energie măsurabile;
- b) achiziționarea de echipamente și tehnologii ținând seama cu prioritate de specificațiile privind eficiența energetică;
- c) accelerarea procesului de executare a auditurilor energetice riguroase la consumatorii industriali, la clădirile publice și rezidențiale, audituri certificate de organisme abilitate, urmate de măsuri de reducere a consumurilor energetice.

Există o serie de programe care se suprapun, cu cerințe, termeni și instrumente financiare diferite.

Unele programe sunt administrate prin băncile locale, altele prin municipalități, iar altele prin agenții guvernamentale naționale, cu o coordonare limitată între ele. Aceasta creează o posibilă confuzie pentru potențialii beneficiari, precum și o lipsă de transparență cu privire la cine asigură condițiile cele mai favorabile. Lipsesc programele pentru sprijinirea renovărilor pentru eficiență energetică la clădirile comerciale și în zonele mai sărace (inclusiv în comunitățile rurale). Programele actuale nu au „nișe” dedicate celor mai vulnerabile segmente ale populației. Există o dependență de subvenții (fonduri nerambursabile) și așteptări privind continuarea utilizării lor – lipsesc și instrumente financiare complexe care ar putea deservi mai bine aceste sectoare. Ca urmare, este mare nevoie ca aceste programe să fie revizuite în mod substanțial, separat de sprijinul de la bugetul de stat și din fonduri nerambursabile, în direcția unei utilizări mai intense a schemelor pe bază de credite reînnoibile (revolving), a unor niveluri reduse de subvenții în timp și a unor eforturi mai mari pentru utilizarea surselor de finanțare comerciale.

Există multe prevederi menite să încurajeze rolul asociațiilor de proprietari în promovarea renovării clădirilor; de exemplu, posibilitatea ca asociațiile de proprietari să deschidă conturi bancare și să ia împrumuturi, să semneze și să monitorizeze contracte și să execute plățile datorate de locatari. În practică, aceste drepturi sunt rareori utilizate, deoarece cele mai multe asociații de proprietari nu cofinanțează renovările, nefiind semnatarele contractelor și, ca urmare, oficial, nu au un rol în supravegherea antreprenorilor sau aprobarea facturilor. În ceea ce privește dezvoltarea unor activități promoționale și de diseminare care să sensibilizeze proprietarii de clădiri față de oportunitățile de renovare aprofundată și să furnizeze sprijin pas cu pas pe parcursul procesului de renovare, în România nu se realizează niciun progres. Nu există programe de informare care să vizeze proprietarii de clădiri sau asociațiile de proprietari.

Sfârșitul lumii pe-o pajiște înflorită

În urmă cu peste doi ani de zile oamenii își făceau planuri. Unii își planificaseră un weekend la munte, alții la mare, iar alții își propuneau doar să bea o cafeluță dis-de-dimineată pe băncuța preferată din parcul preferat. Fiecare calculându-și dorințele după puterea financiară sau, pur și simplu, după distanța față de casă ori după plăcerile devenite tabieturi. Bucurie enormă printre ființele numite oameni la gândul că avea să vină primăvara, anotimp ce deja de pe atunci își anunța sosirea. Pomi înfloriți, firul ierbii deja măricel, păsărelele dezmiardau cu ciripit voios văzduhul inundat de razele dezmoțite ale soarelui. Toate bune și frumoase. Dar mai erau și alții care se pregăteau cu aplomb de noi și mari tunuri în afaceri, alții luptau cu îngrâncenare pe frontul combinațiilor.

Pe ambele baricade se așteptau rezultate financiar-materiale de toată frumusețea. Cei mai naivi și mai cuminți erau cei care se mulțumeau, ca-n totdeauna, cu băutul cafeluței la aer parfumat și o discuție cu prietenii, singura dorință importantă fiind aceea de a trage în piept mirosul florilor de corcoduș, de zarzăr ori de cais. În iarna care tocmai trecuse, molcomă și săracă în precipitații poleite specifice anotimpului, un loc de joacă pentru copii tocmai a fost dat în folosință.

Atât copiii cât și părinții și bunicii își definitivau planurile cu privire la zilele minunate ce aveau a le petrece împreună. Mușat, caporalul, privea înmărmurit mulțimea de oameni, în timp ce arunca în tabăra inamică o ultimă grenadă, cu mâna ce-i mai rămăsese, gândeam privind monumentul. Un furnicar neînsemnat la nivel planetar, aflat într-o continuă mișcare haotică, părea a nu-l impresiona decât în măsura crasei indiferențe față de cerul albastru și verdele ierbii, de preocuparea mulțimii numai de ea însăși. Puțini fiind cei ce admirau albul-rozaliu al florilor de cais, dar și mai puțini fiind cei ce contemplau natura căutând cu imaginația și sufletul prin cotloanele sale noi și deosebite înțelesuri etalatei frumuseți și astei lumi.

Copiii se jucau pe tobogane și se dădeau în leagăne. Doamne de vârsta a treia priveau peisajul și forfota lumii, depănând amintiri dintr-o tinerețe trecută demult. Seniorii jucau table sub umbra unor copaci. Tineri se plimbau ținându-se de mână, cu privirile ațintite spre copilașii zburdalnici. Unii se autoexcluseau din specia umană prin mizeria produsă în jurul lor de spartul semințelor cât și prin răgnetele și vulgaritățile grotești emise de aparatul fonator. Da, în urmă cu peste doi ani de zile, unii oameni își făceau planuri, după puterea minții și dorințele inimii, în timp ce alții doar tulburau echilibrul dumnezeiesc al universului. Dar a venit o zi când echilibrul Universului și-al universului lor s-a fracturat și cu foarte puțin timp înainte de a se trece la ora de vară s-a frânt de-a binelea și ireversibil. Natura s-a dat peste cap, viețile fiecăruia asemenea, dar nu într-un sens benefic precum cel al Greuceanului din poveste.

Debusolarea și frica au pus stăpânire pe furnicar și toată acea vânzoleală ce-i era firesc caracteristică s-a oprit. Cineva, mai presus decât toți la un loc, s-a erijat exclusiv în coordonarea acestor vieți delicat-visătoare ori impulsiv-grotești. Rebelii fără cauză sau cu cauze deja pierdute s-au opus la început. Însă, spre binele tuturor, Fratele cel Mare a restabilit ordinea. Paranoia a luat locul vânzolelii. A impus-o, metodele coercitive și-au dovedit eficacitatea. Străzile erau pustii. Aerul era mult mai curat fără acele ființe bipede care să-l îmbâcsească din nou. Păsărelele ciripeau mai abitir ca niciodată. Copacii mai aveau puțin până să-și scutură florile. Nu peste mult timp, fructul avea să fie înlocuitorul natural al acestora. Dacă așa natura va ieși din supărarea sa pe ființa numită om, acesta va fi momentul ei! Oamenii au rămas în case. De voie și de nevoie s-au autoizolat între betoanele lor. Viața s-a dezechilibrat.

Naturii umane i-a fost curmat echilibrul. Universul întregii vieți a devenit imprevizibil. Noțiunea timpului s-a pierdut pentru om. Spațiul s-a comprimat. Omul... Omul modern s-a scufundat și mai adânc în apele tulburelui virtualul, adâncindu-se și mai mult într-un spațiu haotic.

Ionuț, Alina, aveți grijă să nu cădeți din leagăn, dați-vă mai încet!, Da vecină, așa este... Grea mai e viața! Auzi, dar ce-a mai făcut ăia de-a plecat și nu s-a mai întors barbat'su de la Franța? Tot cu ăla nou' este? Șase-șase, poartă-n casă. Da', ce faci prietene, încerci să trișezi? Uite colea, poartă-n casă!. 'Tu'i pă măsă...dă treabă! Te bagi frate într-o combinație, e pont gras și ne iese...!

Soarele urca pe cer cu câte-o suliță în plus, de la o zi la alta. Razele sale erau din ce în ce mai aprinse. Pisicile începuseră să umple pustiul străzilor. Ici-colo câte un rătăcit sau mai mulți, deranjau liniștea zilei. Noptile erau de o muțenie ca de după sfârșitul lumii. Din când în când, precum oamenii cavernelor ieșeau doamnele de vârstă medie, ieșeau seniorii și pe ici și pe colo mai apăreau adolescenți îndrăgostiți sau copii jucându-se.

Copiii, după o alergătură zdravănă și o gură de aer curat se așezau pe bordura trotuarului ori pe vreo bancă să-i prindă puțin soarele. Venerabile doamne și onorabili seniori goleau rafturile magazinelor pentru a-și face provizii parcă pentru o iminentă Apocalipsă. Puțin din ziuă se întâmpla asta. Restul timpului îi gaseau pe mulți în casele lor: pragmaticii, făcându-și planuri ori întinși pe canapea și sperând la ceva la care nici ei nu-și puteau imagina cu precizie; pe viători scrutând zarea de la ferestre, ca pe un viitor necurat de mistic, visând...; pe copii... Copiii erau prinși de joacă și jocuri, acaparați de tehnologia modernă.

S-a frânt echilibrul, posibil ireversibil; planeta se scutură de noi, iar Universul... Universul lămurește nelămuritele caporalului Mușat: ce-i cu furnicarul și unde este de nu mai este, și-și spune povestea unor făpturi minuscule... Făpturi ce n-au gândit măcar o clipă la finalul fiecăreia dintre ele, nici la viața celui de-aproape, nicicum vreodată la sfârșitul organismului gazdă, distrugându-l. Și acum, aproape de cântatul cocoșilor, parcă se mai aud, undeva în abstract, văicăreli, vaiete și oftat de durere și-aproape nebunie de-atâta izolare între pereții de beton. În mai puțin de trei ore se crapă de ziuă. O nouă zi din multele ce au trecut, dar și din foarte multele ce se vor scurge lent în trecutul fiecăruia. În urmă peste doi ani de zile planurile erau altele. Și acum, după ce nebunia aproape că a trecut, tot altele... sunt, aceleași...altele! Soarele va urca din nou pe cer peste toate frumusețile acestei lumi admirată de unii până la poezie, injurată și batjocorită de alții până la distrugere.

Întradevăr e primavară, cântă păsărelele, caișii sunt aproape de scuturatul florii, pisicile încep să acapareze orașul pierdut printre mulțimea de ființe numite oameni. Soarele tot acolo sus este și va fi... din ce în ce mai fierbinte. Până la (con)topirea cu vara mult așteptată. Atât pentru visători cât și pentru pragmatici, totul pare apocaliptic, fără vreun sens, non-sens la cota absolut a rămas doar războiul...

Virgil Andronescu
Redactor la revista manifest Litera13

O personalitate din Turnu Măgurele

Vasile Dârnea (născut în 1975 în Turnu Măgurele) este un violonist român. A fost descoperit în Germania ca un muzician de stradă talentat și abia apoi a primit pregătire profesională. Dârnea a cântat muzică în mai multe formațiuni diferite inclusiv într-o ARD - Radio Orchestra și a colaborează cu mai multe teatre germane ca membru al orchestrei.

În România Dârnea a primit o educație muzicală timpurie rudimentară de la tatăl său - un violonist autodidact - de la vârsta de cinci ani. În esență, totuși, a învățat să cânte la vioară pe cont propriu. Ca școlar a primit mai multe premii. Apoi și-a câștigat existența ca muzician de stradă în diferite locuri. În 1993, în orașul Verden din districtul Saxonia Inferioară, iubitorii de muzică au remarcat în cele din urmă talentul său. A predat ca un cunoscut profesor de vioară la Universitatea de Arte din Bremen. Între Dârnea și profesorul de muzică Grevesmühl s-a dezvoltat în timp o relație artistică fructuoasă profesor-elev.

Din moment ce era încă prea tânăr pentru a se înmatricula la universitate, inițial a fost admis ca student în vizită. Uneori oferea și lecții private gratuite. După împlinirea a 18 ani, s-a putut înscrie regulat la studii, la clasa de solist a lui Grevesmühl. Curând i s-a oferit ocazia de a face muzică ca lucrător temporar în Radiofilarmnica NDR. De asemenea, a câștigat premiul I în clasamentul regional (Saxonia Inferioară / districtul Bremen) al Lions Club Music Prize.

Cel mai recent, colegii studenți au perceput „o rivalitate fină” și o „luptă secretă pentru putere” între Dârnea și Grevesmühl la repetițiile interne ale universității. Studentul nu mai acceptă întotdeauna sugestii de îmbunătățire fără contradicție și uneori a indicat că „el poate fi muzicianul superior”.

După ce Maria Grevesmühl a fost ucisă violent la sfârșitul lunii octombrie 1996 în timp ce i se fura prețioasa vioară Stradivarius, Dârnea a fost arestat ca fiind suspectul principal. În cursul anchetei poliției, Dârnea a fost bănuț de complicitate și a fost arestat preventiv 13 săptămâni. În mai 1998 a fost achitat de camera penală II a Curții Regionale Bremen împotriva cererii parchetului - care ceruse o pedeapsă de trei ani închisoare. Revizuirea procurorului a fost respinsă în noiembrie 1998.

Dârnea și-a continuat studiile la clasa de solist a lui Thomas Klug, precum și la orele de muzică de cameră cu Alexander Baillie, printre altele, și a cântat în 2001 în Camera Simfoniei din districtul Diepholz. În 2003 a promovat examenul de maturitate artistică cu distincție. Au urmat studii suplimentare cu Walter Forchert, Katrin Scholz, Ulf Schneider și Martin Dehning. În plus, a participat și la cursuri de master internaționale susținute de Christian Tetzlaff și Yfrah Neemann.

Bîna Ionuț Titel
Turnu Măgurele, 2022

(breaking news)

Boemul din cartierul Lunaticilor,
De pe eșafodul nopții, gândea:
Până și Marelui Inchizitor
Îi este milă
De-atâtea suflete nevinovate!
În mine a inoculat
Luciditatea de a vedea viața
În toată splendoarea inutilității ei
Și fascinația grotescului
Cu falsele-i realități.
Datorez insomniilor forma...
Și execuțiilor în miez de noapte,
Conținutul...
Mă domină impresionante alegorii
Ale unor rătăciri prin pustie,
Călărind năvălaşe cămile verzi,
De cutreierat obscurul
Abisurilor albastre...
Cu pleoapele aproape stinse,
Bântuit de șchioape coșmaruri.
Încă de la prima televiziune privată
(întâia fiind alb-negru,
avea griul cenzurat
și aruncat în groapa cu popor;
poporul pentru care se făcea
că lucrează).
Au apărut știrile de ultimă oră
(breaking news)
Și o nouă Credință,
Mai de curând...
Intrinsecă Crezului
Despre boala Zeului Covid.
(moroi oltenilor nu sunt deloc
mai periculoși!)
A nu fi om nu-i egal
Cu a fi inuman.
Neomenie = inumanitate?
Impresionante idei
Se nasc...
Numai așezat la orizontala nopții
(unii spun că în umbra ei!).
Toți trăim în această lume,
Numai că nu toți...
O percepem la fel!

Virgil Andronescu
21.11.2021, Brăila

Nașterea mântuitorului de umbre

De Crăciun iau câte un extraveral, seara,
Apoi îmi pun umbra în lesă, de trei ori pe zi,
Și-o scot la plimbare printre gânduri.

Versuri mă latră, din cușca toracică, doritoare să scape.
Ne plimbăm printre boschetele dintre șinele
Unui drum de fier paralel imaginate.

- Prin gara vieții mele nu mai trece demult niciun tren,
Doar prin gânduri mă călătoresc
Vagoane reale pline de ne-poeti;
Prin mocirla sângelui negăsind nicăieri iarna
Mă mai zdruncină, din gând în gând,
Zdrențuite roți cubice de calești Trase de cai verzi,
Mânate cu har de umbrele poezilor
Trecătoare și dese.

Din gând în gând mai mestecăm
Câte o firimitură de vers, câte o salată de strofe,
Câte o friptură din animalul..., sacrificatul poem.

Nostalgice,
Cele câteva zile împopoțonate de Crăciun
Trec...

Continui să-mi plimb umbra în lesă,
Într-o conversație improvizată
Despre nașterea Mântuitorului:

- Spațiul e strâmt, zic!
- Timpul e infinit, zice!

- Poate că e..., (Poate că sunt...),
Dar asta nu mă avantajează cu nimic.
(Zice e-același cu...zic!)

Virgil Andronescu
26.12.2021, Turnu Măgurele

Telepatic

sunt alături cu singuratatea la masă
așa petrecem la fiecare sfârșit de an
bunul Dumnezeu îmi intră în casă
după ce mă privește trist prin geam

ne iubim facem și dragoste telepatic
așa începem noi doi împreună anul
urându-ne binețe într-un fel psalmic
alungând ceea ce-a fost regretabil

așa începem noi doi împreună anul
bunul Dumnezeu îmi intră pe geam
alungând ceea ce-a fost regretabil
așa petrecem la fiecare sfârșit de an!

Bucurie

Dunăre (ne)liniștită sub aripa primăverii.
Pietrele nu sunt toate semănătoare de pustiu. Și pedeapsă.
Doar un cerșetor își strigă către un altul
Bucuria de a fi blagoslovit și astăzi.
Cu câteva sacoșe murdare.
Pline cu de-ale gurii.
Sălcii umbresc cu pletele lor.
Lipsa de oameni. Din oameni.
Aici e locul poetului nu printre semeni!
Invăluit în misterul din (ne)liniștea apei.
„Dunăre, Dunăre...!”

- Câtă Poezie!

Și viață și iubire și abundență și moarte.

- Ai semănat!

Virgil Andronescu
04.04.2022, Brăila, pe malul de Dunăre

O clipă prea repede

Noaptea de vară învăluisese orașelul cu o imaterială mantie de liniște. Deși nu adia nici o boare, căldura nu era apăsătoare. Dinspre Grădina Domnească se insinuaiu parfumuri de violete și de regina nopții. Încă și teiul își mai trimitea ultimele mesaje olfactive. Pe lângă palida lumină a câte unui felinar roiau fluturi de noapte și batalioanele de țânțari. De undeva, probabil dinspre Gropan sau dinspre Gârlă se auzeau, uneori estompat, alteori pronunțat-sâcâitor, concertele nuptiale ale populației de batraciene. Oricum, acel calm plat nu putea să îndemne la nimic altceva decât la o stare de lene profundă.

De altfel, pe atunci, târgul – fără dar și poate -, se putea circumscrie întru totul în categoria locurilor în care „nu se întâmplă nimic” cam așa cum asemenea locuri fuseseră deja, în mod măiestru, descrise de acel gigantic povestitor național.

E drept, nu de mult, începuse construirea unui important obiectiv industrial; două sau chiar trei dintre fabricile acestuia chiar erau productive, dar masiva depopulare a mediului rural era abia în stadiul ei incipient. Orașul încă nu fusese invadat de acea ciudată aglomerare de oameni care – în mod categoric, vizibil – nu erau nici țărani sadea dar nici muncitori autentici. Acele personaje ale acelor vremuri, majoritatea provenind din prima generație cu abecedar, nu erau suficient de bine adaptate pentru viața citadină, la acea viață ce se desfășoară în comun, în spații restrânse, cu anume rigori, cu anume modalități de comunicare, cu posibilități specifice de trai cotidian. Acea stare de fapt se constituia într-un adevărat impact social pentru noii sosiți și, tocmai de aceea, îi puteai vedea – pe unii dintre ei – cum se tolăneau, cu mare, cu mic, pe câte un petecuț de iarbă ofilită răsarită spontan prin fața blocurilor de locuințe de confort III, manifestând un soi de bucurie nostalgică atunci când încropeau câte-un focușor, cu coceni aduși „de acasă”. În acele momente ei pălăvrăgeau în gura mare astfel cum fuseseră obișnuiți în libertate și largă cuprindere a oborului părintesc și nu păreau a înțelege că asemenea manifestări ar fi de natură să tulbure liniștea altcuiva. Încă nu realizau că, de fapt, într-un singur bloc se puteau afla, poate, chiar mai multe familii decât s-ar fi aflat în tot cătunul sau partea de sat din care tocmai fuseseră dislocați voluntar. În general, atunci, la începuturi, acei oameni încă nu-și pierduseră obiceiul de a se culca și scula de devreme așa încât, în acea seară de vară, pe străzi abia de mai circulau, ici-acolo, câțiva trecători, deși ceasul nu trecuse mult peste ora zece.

Tocmai de aceea, Vic l-a și văzut de departe. Tipul stătea, de unul singur, rezemat cu spatele de bara care proteja vitrina cinematografului de pe Centru. Purta o cămașă din in, de o relativă culoare alb-albăstruie, îmbrăcată peste o pereche de pantaloni dintr-un doc de culoarea nisipului. Avea părul în dezordine, era nebărbierit, avea ochii arzând de un foc interior, numai de el cunoscut, iar la colțul gurii arbora un fel de rictus amar-ironic, un fel de : „...ce știți voi ?...E-hei !..”

Vic îl cunoștea pe Tavi din vremea în care, timp de aproape doi ani, fuseseră colegi de liceu, în clase paralele, perioadă în care se tot întâlneau pe la ședințele Cercului Literar al școlii. Tavi se manifesta, pe atunci, ca un copil aparte. Era de o mare sensibilitate și manifesta în mod vizibil o dorință aprigă de cunoaștere și de cuprindere parcă a lumii întregi. În mod sigur, el și-a dat seama, de timpuriu, despre imposibilitatea unei asemenea cuprinderi și atunci, în taină, a purces la confecționarea unei lumi personale, lume în care să se poată exprima pe sine fără riscul de a fi ironizat, blamat sau chiar pedepsit. Tavi purta povara de a fi fost copil al unei familii la care starea de tensiune era la ea acasă. Din motive numai de el știute, părintele său încercase să-și curme zilele. A fost readus la viață dar știrea a alimentat multă vreme „gura târgului”. Ar fi fost fără de putință ca acea nefericită situație să nu-l fi marcat pe copil. Maică-sa, descendentă a unei familii cu oarecari pretenții în orașel, se complăcea în a mima că nimic nu s-ar fi schimbat în viața ei, de fapt în viața tuturor, atunci, după acel sfârșit de Război, nu prea îndepărtat. În realitate, lucrurile stăteau

oarecum altfel și se pare că ea suporta cu greu părerea surorilor sale ce discutau despre căsătoria ei ca despre un fel de mezialianță. În consecință, de la o vârstă fragedă, Tavi s-a refugiat în lumea mirifică a literaturii. A găsit în acea lume modele de comportament și răspunsuri la întrebările de tot felul, care-l măcinau pe dinăuntru. Nu i-a părut niciodată că acele personaje ar fi făcut parte dintr-o lume fictivă. În complicitate cu propria-i conștiință, Tavi le-a cultivat, le-a cunoscut îndeaproape și, în mod voluntar, a ales să se confunde – în cele mai variate situații oferite de viața reală – chiar cu personajele îndrăgite din lumea sa interioară. S-a apărut, astfel, de multe din încercările care pot să cadă peste un om chiar atunci când acesta este abia un omuleț. Apărarea era, din păcate, tot atât de imaginară. Pentru că, în realitate, Tavi era un dezarmat, o victimă sigură, nu doar potențială, în fața acelei existențe cotidiene care se anunța a fi o competiție aspră, crudă, insensibilă, dură și inevitabilă.

Dar, în acea seară calmă, caldă și atât de plăcut învăluitoare, Vic nu era tentat să practice asemenea analize psiho-comportamentale. El și-l amintea pe Tavi doar ca pe un băiat retras dar care, uneori, își uimea colegii cu câte vreo expresie cu totul particulară, cu câte vreo apreciere sau vreo descriere cu totul personală a vreunei situații care nu ar fi sensibilizat pe mulți alți colegi. În fine, își amintea că despre Tavi se vorbea ca despre tipul ce era capabil să „zguduie” șirul de bănci din rândul sălii de cinematograful în care ar fi rulat, spre pildă, „Anna Zacheo”, fiind dintre aceia ce nu puteau să-și înfrâneze fireștile poftă adolescente la vederea rotunjimilor unei Lollobrigida sau unei Pampaninni. Ce mai, și-l amintea ca fiind un băiat nici mai bun, nici mai rău decât alții dintre colegi pentru că, la dreptul vorbind, în acea perioadă, ca Tavi, mai erau destui sub aspectul cu pricina.

-„Ce faci, Vic? De unde vii?” Întrebă Tavi pe un ton care presupunea că nici nu se aștepta la un răspuns sau că ar fi pretins ca acel răspuns să fie și adevărat.

-Uite...am fost de serviciu. Am înregistrat încasările din seara aceasta și acu' merg spre casă..., a răspuns Vic, oarecum în gardă.

Era cea de-a doua lor întâlnire din acea vară. Prima, dacă nu spectaculoasă, a fost, în orice caz, de-a dreptul șocantă pentru Vic. Pur și simplu, într-o seară asemănătoare, el fusese abordat de către un tânăr necunoscut și interpelat de acela stupefiant: „Ești sigur că tu ești tatăl copilului tău? Nu cumva el a fost conceput cu...(și a dat numele unui profesor despre care se bârfea că nu ar fi refuzat raporturi intime cu elevele sale)...?!”

Abia în acel moment, când a dat numele profesorului, Vic l-a recunoscut pe Tavi întrucât trecuseră mai bine de zece ani de când nu-l mai văzuse de loc. Tavi era schimbat considerabil. Pe Vic nu l-a deranjat aspectul exterior al acestuia, faptul că Tavi părea să nu acorde nici cel mai mic interes asupra ținutei sale. Pe Vic l-a uimit cinismul ce răzbătea din mai toate considerentele emise de vorbitor. De la un alt coleg, fiul unui profesor apreciat pentru harul cu care profesa o materie care, prin ea însăși era de natură să facă gândul să zboare pe tărâmurile necunoscute, Vic aflase cu totul întâmplător împrejurarea că, în timpul studenției lor ieșene, cei doi se regăsiseră pe tărâmul preocupărilor literare. Nu cunoștea, însă, cu ce se ocupase Tavi, efectiv, în acei ani scurși și nici ce făcea el în prezentul trăit de ei în momentul respectiv așa încât Vic rămăsese pur și simplu interzis față de maniera în care fusese abordat. După clipa de stupeoare – savurată din plin de Tavi, care contase pe ineditul modului de reluare a unor raporturi colegiale – Vic a redus șocul încasat și a parat invitându-l pe Tavi să continue discuția acasă la el, măcar pentru a-i arăta lui Tavi că respectivul copil nu seamănă deloc...”dar deloc!” ... cu presupusul tată indicat atât de brutal-penibil de „agresor”. A fost o noapte lungă, din scurta noapte de vară, la încheierea căreia Vic a rămas pur și simplu înmărmurit, profund impresionat, de tot ceea ce putuse debita Tavi nu numai despre sine, cât, mai ales, despre unele persoane și personaje ale vremii, despre care susținea că le fusese prin preajmă.

- Mă întrebi ce-am făcut, pe unde am fost, cu ce îmi ocup timpul..., rostise atunci Tavi. Ei bine,

află că în vreme ce tu se pare că îți găsești rostul, înhămându-te la carul familiei, eu încă nu ieșisem din hățiș. Ce zic? Nici chiar acum nu simt un cer liber și zări fără de margini. Sunt... (suntem, dar tu nu simți!)... sunt, zic, înconjurat de un hățiș des din care lianele, ca niște brațe lungi, puternice, nevăzute, parcă te cuprind, te trag îndărăt, nu te lasă înainte...

Habar n-ai ce va să zică înfruntarea... lupta pentru a te face cunoscut... pentru a fi publicat... mai ții minte: în Liceu am scris o poezie închinată lui Vlahuță; avea ca temă poziția adoptată de el când i-a fost refuzată primirea în Academia Română... Mai știi: am scris atunci... "De-afară se vede mai bine, oricum...". Ei bine, sunt acum convins că m-am înșelat! Numai de dinăuntru poți să cunoști mai bine orice. Și... pentru că sunt foarte pătrunzător... ăia se tem de mine. Îmi trimit pilde. Știi ce sunt alea pilde? Uite, stau la masă în vreo cârciumă și beau de unul singur vinul comandat. Vine unul, se așază alături și, tam-nisam, se apucă și vorbește despre Panseluța. Ei bine... toată lumea o cunoaște pe această ființă cu cap de păpușică, cu ochii mari și depărtați și cu vocea aceea gravă, joasă, de ți se ridică părul când o auzi cântând. Bine, dar de unde să știe acela că ea este iubita mea? Vic făcuse atunci, probabil, vreo grimasă involuntară pentru că Tavi s-a și repezit să vină cu precizări :

- Sigur! Nu crezi! Te miri și poate îți și spui că eu oi fi nebun. Nu sunt, dom'le, nu sunt! Cântăreața aia mi-a fost ibovnică. Până când am prins-o cu ministrul. Dar, pentru că am relații la Institutul de Medicină Legală, încă din facultate, i-am pus pe ăia să-i facă analize și astfel am descoperit că aia avea creier de câine. Ș-am lăsat-o. Dar ăia încă mă urmăresc. Și asta încă de când i-am zis-o ăluia la Uniunea Scriitorilor. Știi cine-i președinte. Ăla cu botnița! Uite... la o ședință, vii, mă instalez în chiar primul rând, în fața lui -care era la prezidiu- și aștept să ia cuvântul. Pe când vorbea și se uita în sală eu îi spun ceva pe mutește. Știi cum se vorbește pe mutește? Uite, rostești cuvintele clar dar numai din buze. Nu emiți nici un sunet. Nimic. Pricepi? Și acela, de-odată, se oprește din discurs, se uită țință la mine, începe să bată cu pumnul în pupitru și începe să urle: Ba mai pot! Hă, hă, hă, te-ai prins... eu îi spusesem pe mutește că nu mai poate să... hă, hă, hă! Și, de atunci, ăia nu și nu. Că nu sunt ancorat în realitatea socialistă, că nu descriu marile realizări că am rămas siropos la imagini mic burgheze cu zâne, zmei și cerbi înstelate.

Păi, ce? Ca tine? răsese iarăși Tavi, lăsând să i se vadă niște dinți înnegriți de tutun ieftin dar afișând pe chip un dispreț suveran. Mi-ai arătat... te-ai grăbit să-mi arăți... niște poezile... de... bune pentru „Luminița” sau „Cravata Roșie” dar și acolo numai dacă-ți pun eu vreo vorbă. Bine, bine, zici că n-ai pretenții, că o faci doar pentru propria-ți plăcere, dar ți-ai pus vreodată întrebarea cam prin ce fel de chinuri poate trece un poet adevărat? Care să și poată fi apreciat ca atare?

Și discuția a continuat, atunci, cam în acest fel, cu mici variațiuni, absolut nesemnificative. Vic considera că Tavi fabulează, s-a gândit că, poate, Tavi era un suferind, dar a luat instinctiv în considerare și posibilitatea ca el să fi speculat intenționat doar spre a observa reacțiile și chiar a se distra, în felul lui. Oricum, acea primă întâlnire, după o despărțire de aproape zece ani, l-a răscolit adânc. Așa că, acum se afla în gardă, era evaziv și aștepta ca Tavi să se manifeste.

- Vic, mi-e o sete cumplită! N-am nici un ban de băutură, mi-e peste mână să cer oricui! Vrei să-mi dai două zeci și cinci de lei sau vrei să mergem împreună la vreo crâșmă?

Vic se relaxă. Tavi părea stăpânit și cu totul liniștit. Era ocazia să se convingă dacă nu cumva, la întâlnirea lor anterioară, Tavi își răsese de el. Știa că ai săi nu erau în oraș, putea merge cu Tavi fără să-și facă nici o problemă i-a răspuns voios:

-Mergem, Tavi, mergem. De ce nu? Uite, chiar am dublul sumei cerute. Sper să ne simțim bine împreună....

Onorul la general

Când iau comisionul
Îți hrănesc plutonul,
Ba și regimentul
De-i bun dividendul;
Cu-un contract „fațadă”
Satur și-o brigadă.
La orice produs:
„O oaie de muls!”
Că-i cizmă, că-i pită
Să curgă o mită;
Totul pe tăcute,
Fără vorbe multe.
Că-i război, că-i pace
Cam așa se face:
Unii cu onorul
Și alții cu...sporul !

Caragiale - 150

(satiră socială)

A venit vremea, știi matale,
Ca neamu' întreg, cu osanale,
Să laude, pe orice cale,
P-acel născut la Haimanale.
„Miticii” vin, iar, cu zicale
Cum că-mbuibații de sarmale
Și purtătorii de paftale
Și ducătorii de țucale
Și...s-ar cam lipsi chiar de parale
De i-ar ierta EL: CARAGIALE

Dar... putea-vor ei să aibă parte
Când Nenea Iancu, de departe,
Trimis-a-un gând care răzbate
Că el ne-a dat Eternitate
Prin orice rând, din orice carte,
Pe care-a scris-o cu dreptate
Despre-un popor care nu poate
S-alunge răul ce-l străbate,
S-alunge hoți și lași și toate
Lichelele înfumurate?!

Epigrame din volumul de epigrame
De-a râsu' – plânsu', Turnu Măgurele, 2010
Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

Mesaj

Nori plumburii acoperă bolta,
Din adâncuri sinistru răsună,
Oștele demente amenință recolta,
Spaima în inimi se adună!

Din nou sângeroase pretenții,
Din nou izbucniri revanșarde,
Din nou agresive intenții
Și lumea-n pericol de-a arde.

Doar vocea simțirii curate,
Cu gând de-a salva însuși Omul,
Se-nalță puternic, răzbate:
„Folosiți în mod pașnic Atomul!”

Remușcare

Iubita mea, plecată-n veșnicie,
Te simt, adânc, în toată fibra mea
Și nu știu cum să-ți spun acum ție
Ce mult regret că s-a-ntâmplat așa

Căci n-ai putut, măcar în ceasul de apoi,
Să îmi primești și ruga de iertare;
Că-n viața ce-am trăit-o amândoi
Au fost și-acele clipe de însingurare.

E vina ce o port și care mă apasă
Te strig, te caut și mă tot frământ,
De când nu ești, ACASĂ nu e casă
Iar eu tot plâng la sumbrul tău mormânt.

Poezii din volumul de versuri
Potcovarul lui Pegas, Ed.Opinia, Brăila, 2008
Scriitor Av. Valeriu Ion Găgiulescu

Prin amabilitatea domnului Gigi Țican, un om potrivit numit la locul potrivit ca administrator al sitului arheologic, care mănâncă istoria locală pe pâine, am vizitat mândra cetate de la confluența vechii albii a Oltului (azi râul Sâi) cu Dunărea, aflată în apropiere de Turnu Măgurele la doar trei kilometri în linie dreaptă, cunoscută și sub numele de Cetatea „Turnu”... Turnul din centru fiind cel mai important element al cetății, de la care i-a rămas și numele.

Este o fortificație medievală ce datează din secolul al XIV-lea, din timpul domniei lui Mircea cel Bătrân, parte a sistemului de fortificații din Țara Românească, cu rol de apărare împotriva atacurilor otomane. La sfârșitul domniei lui Mircea cel Bătrân, cetatea „Turnu”, intră pentru patru secole sub ocupație turcească, ca parte a unei raiale (unitate administrativ teritorială ocupată și administrată direct de Imperiul Otoman). Raiaua Turnu constituită după anul 1417, care cuprindea și Cetatea „Turnu” revine în posesia Țării Românești abia în anul 1829, prin Tratatul de la Adrianopol, când cetatea este arsă și dăruită (vezi mai jos Harta cu Raiaua Turnu).

Am găsit Cetatea „Turnu” complet restaurată și pot să afirm cu mâna pe inimă că este o cetate frumoasă care merită a fi vizitată de turiștii români și străini doritori să cunoască și acest colț sudic de țară, cu orizonturi întinse și mănoase. Vizitarea turnului central și a fortificațiilor exterioare te conduc în perioada de glorie a cetății și este inevitabil să nu te transpuie pentru o clipă în acele vremuri.

Această cetate impresionează atât prin istoria zbuciumată, prin grandoarea turnului central, dar și prin amplasament. Așezată pe un câmp întins, ansamblul fortificat oferă o vedere panoramică care te face să simți că plutești prin nori.

După această vizită la cetate, vă asigur că veți vrea să mergeți și pe malul Dunării și pe străzile municipiului Turnu Măgurele, unde veți cunoaște omul de rând cu sufletul cel mai generos și inima cea mai nobilă din toată lumea asta mare.

Plimbându-vă prin centrul orașului veți descoperi două dispozitive stradale on-line de tip info-chioșc, care au fost instalate și puse în funcțiune cu scopul de a promova destinația turistică Turnu Măgurele. Un astfel de dispozitiv de tip info-chioșc a fost instalat și la intrarea în situl arheologic al cetății „Turnu”. Aparatele stradale sunt realizate antivandalizare, au camere de monitorizare cu conexiune la Poliție, iluminare proprie pentru acces nocturn.

Poate dumneavoastră, cititorii la fel ca locuitorii orașului vă veți întreaba: cui se adresează? După ce am văzut conținutul materialelor vă spun că se adresează vizitatorilor municipiului Turnu Măgurele, dar și turnenilor care vor să-și cunoască mai bine orașul și posibilitățile de petrecere a timpului liber, unităților cu profil de restaurant, de cazare turistică, într-o abordare deschisă, echidistantă și obiectivă. Sunt oferite informații privind obiectivele și traseele turistice din oraș și din vecinătate, imagini și date de interes ale obiectivelor din oraș (cetatea „Turnu”, instituții ale statului, clădiri de patrimoniu, restaurante, cluburi, hoteluri, agenții de turism) precum și programul evenimentelor locale și alte posibilități de agrement, hărți și ghiduri turistice, o hartă turistică

interactivă, în mai multe limbi de circulație internațională, acces gratuit la internet pentru informații de interes turistic etc.

Este un pas înainte pentru punerea în aplicare a programului național de informatizare și de realizare a noului concept european de oraș inteligent Smart City.

Prozator Col. Norocel JERCA

Ne concentrăm toate resursele pentru a te ajuta să-ți dezvoltî organizația!

Atelierul Arhivistic

Pentru organizații eficiente

Arhivare electronică

Arhivare fizică

Structura de economie socială
Atelierul Arhivistic vă oferă servicii
de prelucrare arhivistică și legătorie
la cel mai bun raport preț/calitate, în
conformitate cu Legea Arhivelor
Naționale.

Conversia documentelor în
format digital asigură un acces
sigur și rapid la datele
conținute în documente,
diminuând costurile
operaționale și eficientizând
activitatea organizației
dumneavoastră.

Print digital și legătorie

Tiparul digital permite tipărirea într-un timp relativ scurt și la prețuri competitive. Dispunem de
sisteme de producție Konica Minolta și Canon ce asigură viteză și versatilitate și formate maxime A0

str. Taberei nr.2, în incinta CRFPA
Turnu Măgurele, Teleorman

Telefon: 0766 747 837
0771 521 202

Email: office@proarhive.ro
Website: www.proarhive.ro

Publicație menită a populariza beneficiile aduse de cultură
Editată și publicată de către structura de economie socială Atelierul Arhivistic S.R.L.
cu sprijinul Consiliului Local al Municipiului Turnu Măgurele
și al Centrului Regional de Formare Profesională a Adulților Teleorman

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014 - 2020

Axa prioritară 4: Incluziunea socială și combaterea sărăciei

Obiectiv Specific (O.S.) 4.16: Consolidarea capacității întreprinderilor de economie socială de a
funcționa într-o manieră auto-sustenabilă

Titlul proiectului: "PHOENIX - responsabilitate prin economie sociala in regiunile Nord-Est, Sud-Est,
Sud-Muntenia si Sud-Vest Oltenia"

Contract POCU/449/4/16/128024 nr. 12888/30.08.2019

Structura de Economie Socială Atelierul Arhivistic S.R.L.

O.R.C.Teleorman J34/680/2020, C.U.I. 43477314

IBAN RO87BTRLRONCRT0599975101, Banca Transilvania, Aenția Turnu Măgurele
Turnu Măgurele, str. Taberei nr.2, în incinta CRFPA Teleorman, parter, Județ Teleorman

Telefon sediu: 0771.521.202

www.proarhive.ro office@proarhive.ro

atelierularhivistic@yahoo.com atelierularhivistic@gmail.com

Serviciul prelucrare arhivistică

Arhivar Bîă Daniela Ionica

Tel.: 0766.732.969

Arhivare electronică și digitalizare

Arhivist Bîă Ionuț Titel

Tel.: 0766.747.837

Serviciul securitatea sistemelor IT

Arhivist Bîă Ionuț Titel

Tel.: 0766.747.837

Publicație menită a populariza beneficiile aduse de cultură
Editată și publicată de către structura de economie socială Atelierul Arhivistic S.R.L.
cu sprijinul Consiliului Local al Municipiului Turnu Măgurele
și al Centrului Regional de Formare Profesională a Adulților Teleorman

